

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **N. S.**, zastoupená Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2012, č. j. CPR-3049/ČJ-2011-9CPR-V237, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 1. 2013, č. j. 10 A 109/2012 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2011, č. j. CPBR-6002/ČJ-201-0665PE-SV, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Jihlava, uložila žalobkyni v prvním výroku správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Dále rozhodla, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, se stanoví na 3 roky a že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí (výrok II.). Třetím výrokem byla podle § 118 odst. 1 zákona o

pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne vykonatelnosti rozhodnutí. K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012, č. j. CPR-3049/ČJ-2011-9CPR-V237, změnila část napadeného rozhodnutí tak, že počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území, stanovila v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále určila, že doba k vycestování z území České republiky je 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbylé části žalovaná odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích; ten rozsudkem ze dne 7. 1. 2013, č. j. 10 A 109/2012 - 18, žalobu zamítl. Nepřisvědčil námitce žalobkyně o vzájemném rozporu výroků napadeného rozhodnutí. Krajský soud odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 106/2010 - 83, a konstatoval, že správní orgán stanovením lhůty pro vycestování a jejího počátku nevyloučil odkladný účinek žaloby. Žalobkyně podala správní žalobu, proto byla ze zákona odložena vykonatelnost správního rozhodnutí. Na základě § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů mohl správní orgán v případě potřeby dodatečně stanovit lhůtu pro vycestování z území.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Zopakovala svou argumentaci uplatněnou ve správní žalobě, že výrok o stanovení doby k vycestování z území a výrok o běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, obsažený v rozhodnutí žalovaného trpí vnitřním rozporem. Podle předmětného rozhodnutí, které nabylo právní moci 24. 10. 2012, měla stěžovatelka povinnost vycestovat z tuzemska do 15 dnů od 24. 10. 2012, tj. do 8. 11. 2012. Proti rozhodnutí žalovaného však podala správní žalobu, která měla dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že pouze vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 62 odst. 1 zákona vede k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nastala vykonatelnost předmětného rozhodnutí až dne 14. 1. 2013, kdy byl zástupci žalobkyně doručen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích. K tomuto datu započala běžet doba, po níž nelze stěžovatelce umožnit vstup na území České republiky, ovšem povinnost opustit Českou republiku vznikla stěžovatelce již 8. 11. 2012.

[4] Podle stěžovatelky vede argumentace zaujatá žalovaným i krajským soudem k porušení jejích práv, neboť doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území České republiky, by byla delší než doba 3 let stanovena v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatelka by musela vycestovat z tuzemska dříve, než se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, nicméně teprve v důsledku vykonatelnosti rozhodnutí by došlo k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[5] Dalším negativním důsledkem napadeného rozhodnutí bylo zahájení řízení o správním vyhoštění stěžovatelky 28. 2. 2013 z důvodu, že od 14. 1. 2013 maří výkon žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž dovozuje, že se stěžovatelka ode dne

pokračování

skončení řízení před krajským soudem zdržuje na území České republiky neoprávněně (bez platného víza) a maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22. 10. 2012. Následně dne 11. 3. 2013 bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na formulaci výroků žalobou napadeného rozhodnutí ovšem stěžovatelka prakticky neměla možnost opustit území České republiky v den, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným; rozsudek krajského soudu byl navíc doručen pouze zástupci stěžovatelky, nikoliv přímo jí. Od 15. 3. 2013 tak stěžovatelka pobývá v tuzemsku nelegálně bez možnosti vycestovat z území České republiky v nově stanovené lhůtě, byť na tuto možnost v nově vedeném řízení o správním vyhoštění upozorňovala a odvolávala se na možnost aplikace ustanovení § 101 správního řádu, jak ve svém rozsudku poznamenal krajský soud.

[6] Stěžovatelka uzavřela, že výroky obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí trpí vzájemným rozporem, v jehož důsledku byla nucena vycestovat z území České republiky dříve a tím pádem i vykonávat správní vyhoštění dříve, než počala běžet doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžejní námitkou obsaženou v kasační stížnosti je názor stěžovatelky, že výroky napadeného rozhodnutí žalovaného ukládající lhůtu k vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí a vázící dobu, po kterou nelze umožnit stěžovatelce vstup na území České republiky, na pozbytí oprávnění k pobytu jsou vnitřně rozporné. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti své námitky nepodřadila pod důvody popsané v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[12] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 - 35, týkajícím se stěžovatelky, podrobně popsal, že povinnou náležitostí správních rozhodnutí

podle § 68 správního řádu je výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Za nesrozumitelné je pak nutno podle konstantní judikatury považovat zejména rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, u něhož existuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí žalovaného by tedy bylo vnitřně rozporné, pokud by si jednotlivé body jeho výrokové části – stanovení doby pro vycestování z území a stanovení doby zákazu pobytu – odporovaly a nebylo by možné usuzovat, že tyto dva výroky vedle sebe samostatně obstojí.

[13] Podle prvního odstavce ustanovení § 118 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012 do současnosti, *se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.* Třetí odstavec § 118 zákona o pobytu cizinců pak uvádí, že *doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.*

[14] Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

[15] V rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

[16] Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován.

[17] Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po niž je

pokračování

cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. V této souvislosti je nutné doplnit, že podle čl. 11 návratové směrnice nemusí být rozhodnutí o správním vyhoštění automaticky spojeno se stanovením doby zákazu pobytu (srov. Čížinský, P. a kolektiv. *Cizinecké právo*. Praha: Linde, 2012. s. 203). Zákonodárce sice v zákoně o pobytu cizinců takovou možnost výslovně nepřipustil (§ 118 odst. 1 zákona počítá s tím, že správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví jako dobu pro vycestování z území tak dobu zákazu pobytu), nicméně i tato skutečnost svědčí o samostatnosti a oddělitelnosti výroků o stanovení doby pro vycestování z území a doby zákazu pobytu.

[18] Na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pak správní orgán podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publikovaného pod č. 2586/2012 Sb. NSS, „*oprávněn ve svém rozhodnutí stanovit ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby (materiálně lhůty), v níž je cizinec povinen vycestovat z území (§ 118 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců), a dále počátek doby zákazu vstupu na území (§ 118 odst. 1 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců).*“ Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by obě lhůty na sebe musely navazovat či počínat běžet ve stejný okamžik. Zmíněné lhůty představují dva odlišné právní instituty a každá slouží jinému účelu. Účelem stanovení lhůty k vycestování z území je určení doby pro dobrovolné opuštění území cizincem, zatímco smyslem stanovení doby zákazu pobytu je stanovení lhůty, po níž cizinci nelze umožnit zpětné vstoupení na území členských států s ohledem na jeho dřívější chování nebo jednání. Lhůta k vycestování z území a lhůta zákazu pobytu tak sledují odlišné cíle a jsou na sobě vzájemně nezávislé (srov. body [15] až [17] shora). Nelze proto shledat vnitřní rozpor výroků rozhodnutí žalovaného v tom, že počátek obou lhůt není vázán ke shodnému časovému okamžiku. Nutnost takového postupu totiž ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Tyto lhůty se vzájemně nepodmiňují, proto je možné jejich počátky vázat k odlišným časovým okamžikům.

[19] Argumentaci stěžovatelky, že vnitřní rozpor citovaných výroků je dán tím, že v případě opuštění území ve lhůtě pro vycestování stanovené do 15 dnů od právní moci rozhodnutí, bude doba zákazu vstupu fakticky delší než doba tří let stanovená v rozhodnutí o vyhoštění, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Jak již bylo popsáno výše, obě doby (lhůta pro vycestování a zákaz vstupu) jsou na sobě vzájemně nezávislé a mohou proto mít odlišný počátek. Navíc pokud by stěžovatelka skutečně v době pro vycestování dobrovolně vycestovala, disponují správní orgány prostředky, jak tuto skutečnost zohlednit a zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. zkrátit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců *může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území*

v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Možnost pozastavení či zrušení doby zákazu pobytu zakotvená v zákoně o pobytu cizinců odpovídá požadavkům stanoveným v čl. 11 odst. 3 návratové směrnice.

[20] K běhu lhůty pro vycestování z území vázané na právní moc rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí následující. Z ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu*. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 106/2010 - 83). Stěžovatelka má tedy pravdu v tom, že podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobývala-li stěžovatelka na území členských států Evropské unie po dobru řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti ní žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Poté, co však bylo řízení o žalobě před Krajským soudem v Českých Budějovicích ukončeno, ocitla se stěžovatelka na území bez oprávnění k pobytu a byla nucena neprodleně vycestovat. Ostatně rizika těchto nepříjemných, až svízelných důsledků si musela být vědoma již při podání žaloby. S ohledem na zákonem stanovenou maximální šedesátidenní lhůtu k projednání a rozhodnutí ve věcech žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) stěžovatelka mohla předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě rozhodne. Mohla si tedy v této době obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ, že by její žaloba úspěšná nebyla. Stejně tak mohla stěžovatelka ve lhůtě stanovené žalovaným z území vycestovat a v případě úspěšnosti podané žaloby se na území opět vrátit, byť si je Nejvyšší správní soud vědom nemalých obtíží spojených s takovýmto postupem.

[21] Argumentaci stěžovatelky, že rozsudek krajského soudu nebyl doručen přímo jí, ale jejímu zástupci, a ona tak nemohla vědět, kdy bylo řízení před krajským soudem ukončeno, si Nejvyšší správní soud neosvojil. Je-li stěžovatelka v řízení zastoupena advokátem, lze předpokládat, že bude svým zástupcem o průběhu řízení a o jeho ukončení neprodleně informována, zejména v situaci, kdy právě ukončením řízení před správním soudem pozbývá stěžovatelka oprávnění k pobytu na území. Ani pokud by zástupce stěžovatelky své klientce takové informace nesdělil, nemohla by tato skutečnost ovlivnit závěr Nejvyššího správního soudu o nedůvodnosti námitky vnitřní rozpornosti výroku rozhodnutí žalovaného.

[22] Nejvyšší správní soud doplňuje, že shora popsané nepříjemnosti spojené s uplynutím lhůty pro dobrovolné vycestování z území v průběhu řízení o žalobě dle § 65 s. ř. s. mohla stěžovatelka aktivně řešit například žádostí o nové rozhodnutí (nové stanovení lhůty k vycestování), jak správně uváděl žalovaný i krajský soud. Pokud by po nabytí právní moci rozsudku krajského soudu, jímž bylo skončeno řízení o žalobě, nebylo vycestování stěžovatelky z území možné, naskýtal se stěžovateli právní prostředky, jak

pokračování

povinnost k vycestování z území odvrátit. Podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců mohla požádat správní orgán o vydání nového rozhodnutí ve věci (na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování), v důsledku něhož by byla oprávněna pobývat na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Další možností, jak oddálit nutné opuštění území, mohlo být v daném případě i podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nastává až po pravomocném rozhodnutí o žádosti (§ 119 odst. 6 zákona). I v případě, že by taková žádost podána nebyla, resp. správní orgány by žádosti stěžovatelky o vydání nového rozhodnutí nevyhověly a neshledaly by důvody pro redefinování lhůty k vycestování z území, bylo by na místě očekávat vstřícný postup správních orgánů při řešení vzniklého pobytového statusu stěžovatelky.

[23] V projednávaném případě nicméně stěžovatelka na povinnost opustit území po skončení řízení o podané správní žalobě rezignovala. Podle jejích tvrzení obsažených v kasační stížnosti stěžovatelka setrvala na území České republiky i po vydání rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích a dne 28. 2. 2013 s ní bylo zahájeno nové řízení o správním vyhoštění. Pokud by její tvrzení uváděná v kasační stížnosti byla pravdivá, bylo nové řízení o správním vyhoštění zahájeno zhruba měsíc a půl poté, co stěžovatelka pozbyla oprávnění k pobytu. Byť stěžovatelka dne 28. 1. 2013 podala kasační stížnost, nespojila ji s návrhem na přiznání odkladného účinku a její důvody doplnila až na výzvu soudu dne 12. 3. 2013. Z těchto skutkových okolností je zřejmé, že stěžovatelka plně nevyužila možností k ochraně svých práv v souvislosti s hrozícím vyhoštěním, které jí český právní řád umožňuje. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by způsob stanovení doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byl v případě stěžovatelky nezákonný a hrubě by zasahoval do jejich práv.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů nepřisvědčil námitce nesprávného posouzení vnitřního rozporu jednotlivých výroků obsažených v rozhodnutí žalovaného krajským soudem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu